

2on ACCÈSSIT ADULTS

CHIARA PALLADINO

## M'ESTIMA TANT

L' Anna acabava de tancar la porta. Adéu, fins després, es van dir. El soroll de la porta li va donar una sensació estranya de pau.

Un dia qualsevol, un dia d'hivern en que l'únic que desitjava amb totes les seves forces era acabar lo que havia començat. Va tornar a la seva habitació on l'ordinador, pacient, l'esperava encès. Des de la seva pantalla blava, l'havia vista anar a obrir la porta d'aquella inesperada visita i intentar parlar ràpidament, perquè les idees no se n'anessin cap a un lloc molt llunyà. L'havia vista acomiadar-se i ara la tornava a mirar.

Tlin. .. A quina hora ens veiem doncs?

Ara no puc, t'escric més tard :\*

..Prq?

Una altra interrupció. Una altra vegada tornar a començar: la convocatòria s'acaba demà a les 10 del matí i m'en penediré per sempre si no ho acabo aquesta nit. Ja és tard, ho sé, però vull aquesta beca: vull menjar kartoffen i morir-me de fred durant els pròxims 5 mesos!

Tlin. Un altre cop? Però no li acabo d'escriure que ara no puc?! Tlin. Com que què estic fent?!

On podria estar si no és a casa meva intentant escriure la meva carta de motivació en una llengua en que tots els substantius tenen lletra majúscula? Em costa molt, massa... em faré un cafè. Ho acabaré tot avui... si no és pel telèfon que no para de sonar.

Tlin. Quan em trucaràs doncs?

Ara no puc; demà només tindrè una mica de temps per revisar-ho tot.

L'Anna mira el seu gatet amb una mica d'enveja, ja que dorm tranquil al sofà: ni tan sols se'l sent respirar, una estàtua. I tu, petitó meu, vindràs amb mi, pensa somrient.

Acaba de decidir que deixarà el cafè i que seguirà fent la carta lo més ràpid possible, ja que en Marc està impacient per quedar amb ella.

És que m'estima tant, aquest noi. Però clar, en pocs dies serà Nadal i hem de fer tantes coses...

Els regals de Nadal per les germanetes d'en Marc, fer la compra per preparar junts el pastís per portar a casa seva. "La meva mare, ja ho té tot organitzat des de fa dies", li sembla sentir de la veu del Marc.

Clar, home! Si ha estat a casa tota la seva vida, sense treballar mai, fa anys que ho té tot preparat!, li agradaria poder contestar.

Ara acabaré amb això i quedaré amb ell.

Tlin. No em contestes mai! Tlin. No m'ho puc creure: jo només intento saber a quina hora i on podem quedar i tu fas de tot menys contestar-me.

Els ulls de l'Anna es divideixen entre la pantalla blava i la del mòbil. Però el seu cap no està ni en un, ni en l'altre.

Tlin. Passo a casa teva d'aquí una hora i mitja: avui és l'aniversari del meu germà.. Tenim sopar... recordes?

No, no se'n recordava, estava clar. Mirant el mòbil es va quedar congelada uns segons. A sobre el sopar! L'ocasió de la seva vida, s'anava esfumant entre els plats del restaurant. Com sempre, la mare d'en Marc en un determinat moment començaria a cridar contra l'altra cunyada i els fills estaran muts, sense dir ni una paraula.

Tlin. Que no hi ets?? Tlin. D'aquí una hora passo a recollir-te i anem al restaurant.

Una hora? No acabaré mai, però si li dic de venir més tard, en Marc s'enfadarà. Culpa meva! Per haver esperat tant! És que... clar, entre la feina, la casa i els caps de setmana que m'he de deixar lliure per a ell, el temps se me' escapa de les mans! Com ha pogut passar! A sobre, no tindrè temps per preparar-me i posar-me el vestit que m'ha regalat sa mare.

Tlin. Ja que no contestes, suposo que com a mínim ho llegiràs! Fins ara!

L'Anna mira la pantalla blava amb els ulls buits. Que pot fer? Afegeix encara dues línies i deixa el pc encès, mentre posa l'alarma al mòbil.

Demà al matí m'aixecaré aviat i ho acabaré.

Es prepara per anar al sopar i al cap de 40 minuts truquen al timbre. Et queda de meravella el vestit! Ets molt bonica!

Les paraules d'en Marc no troben lloc en el cervell de l'Anna, ocupat en pensar que més pot afegir a la carta que ha d'enviar. Així també els crits de la sogra contra l'altra

cunyada: per primer cop, per màgia sembla que li rellisquen a sobre. Només pensa en acabar.

El sopar acaba i en Marc es vol quedar a dormir a casa de l'Anna, que tímidament li diu que no vol fer tard perquè al dematí s'ha d'aixecar aviat per enviar tota la documentació de la beca.

Fa temps que no passem una nit junts... perquè no em deixes estar una mica amb tu?

M'estima tant, aquest noi, pensa.

Mentre pugen les escales l'Anna intenta pensar en relaxar-se i que demà es solucionarà tot. Apaguen la llum petita que ja és tard, mentre ella recorda al Marc que si sona l'alarma l'ha de despertar, però mentre diu les últimes paraules, sent la respiració d'ell que es fa fonda.

Al matí següent, en Marc li porta una rosa, una suc de taronja i un croissant i els deixa delicadament a la tauleta de nit. L'Anna obre els ulls.

Encara hi ha temps, son les onze: no anirem a casa de la mare abans de les 13...ha sonat la teva alarma molt d'hora, però l'he apagada i t'he deixat dormir...ets tan bonica quan dorms!

Es queda dreta al llit. Aturada en qualsevol moviment. Ni tant sols se la sent respirar: una estàtua.. Es quedarà amb el seu gatet a Barcelona.

Mira en Marc. M'estima tant aquest noi, pensa. Però no s'ho acaba de creure.